

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **P. G.**, narozený X,
bytem X,
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Ledčická 649/15, Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**,
sídlem Škroupova 18, Plzeň,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. PK-DSH/11938/19 ze dne 16. 12. 2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Magistrátu města Plzně č. j. MMP/301680/19 ze dne 18. 9. 2019 byl žalobce uznán vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v souvislosti s porušením § 27 odst. 1 písm. f) téhož zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2018). Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 3. 10. 2018 v době okolo 14.50 hod. v Plzni v ulici Husově zastavil a stál jako řidič automobilu na zastávce MHD. Magistrát za tento přestupek uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč. Odvolání žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

žalovaný zamítl rozhodnutím č. j. PK-DSH/11938/19 ze dne 16. 12. 2019 a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

2. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že žalovaný neprokázal, kdo spáchal tvrzený přestupek. Bez důvodu neprovedl důkaz, který ke své obhajobě navrhoval žalobce, totiž výpověď jednoho ze svědků, jenž se na místě nacházel. Výpověď by bylo prokázáno, že žalobce na místě nezaparkoval. Podle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod měl žalobce právo na to, aby za stejných podmínek, za nichž byli slyšeni svědci v jeho neprospěch, byli slyšeni i svědci v jeho prospěch. Žalovaný se přitom spokojil s pouhými výpověďmi strážníků hovořícími v neprospěch žalobce. Na nich pak postavil svůj závěr o vině žalobce. Přesto ani strážníci nevypověděli, že by viděli žalobce s vozidlem na místo přijet. Vůz zaznamenali v okamžiku, kdy do něj nasedl, a to s úmyslem odjet. Žalobce tím odstraňoval protiprávní stav v podobě nesprávně stojícího vozidla, a nedopustil se tedy přestupku. Žalobce rovněž rozporoval význam svého doznání, neboť je vzal zpět. Patrně si po provedeném dokazování uvědomil, že daného dne s vozidlem na místo nepřijel. Navíc žalobce v doznání uvedl, že s vozidlem na místě zastavil z důvodu poruchy na vozidle. V následném správním řízení bylo zjištěno, že na vozidle žádná porucha nebyla. Doznání žalobce nebylo tedy věrohodné, ač jej tak žalovaný hodnotil. Za důkaz nelze pokládat ani oznámení o přestupku ve věci, neboť tento dokument představuje ryze procesní úkon obecní policie. Podle hodnocení prvostupňového správního orgánu z něj ke všemu nevyplývala totožnost řidiče. Dále žalobce namítl, že žalovaný neprokázal samotné přestupkové jednání, tedy že by vozidlo stálo či zastavilo právě na autobusové zastávce. Tu ohraňuje označník zastávky, jenž však chyběl, což žalovaný nerozporoval. I kdyby označník zastávky tvořila značka IJ 4c „Zastávka autobusu“, bylo legální stát 5 metrů za tímto označníkem. Blíže znače vozidlo nestálo, jak plyne ze spisu.
3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že policejní hlídka na základě předložených dokladů bezpečně ztotožnila žalobce coby řidiče stojícího vozidla. Na místě pořídila i fotodokumentaci, z níž vyplynulo, že vozidlo stálo u zastávky autobusu bez nástupního ostrůvku v úseku, který začínal dopravní značkou „Zastávka autobusu“ a končil ve vzdálenosti 5 metrů za označníkem zastávky. Ten byl na fotografii též patrný. Původní doznání žalobce tedy dostatečně podpořily objektivní skutečnosti. Žalovaný dále uvedl, že žalobce překrucuje výpovědi zasahujících strážníků. Dle jejich výpovědí žalobce seděl v nastartovaném vozidle na místě řidiče připoután bezpečnostním pásem. Během šetření přestupku strážníky do vozidla přistoupila mladá žena na místo spolujezdce. Příjezd žalobce na místo a jeho stání s vozidlem nebylo náhodné. Vozidlo nejevilo známky poruchy. Na místě šetření žalobce netvrdil, že odstraňuje protiprávní stav. Mimoto během prvostupňového správního řízení konstantně tvrdil, že vozidlo řídil a na místo zaparkoval. Odlišnou verzi uvedl až v odvolání, přibližně po roce od spáchání přestupku. Žalovaný měl tak za prokázané, že žalobce jako řidič zastavil a zůstal připoután v nastartovaném vozidle. Následně stál s vozidlem v prostoru zastávky autobusu bez nástupního ostrůvku. Zde úsek zastávky začínal dopravní značkou IJ 4c „Zastávka autobusu“ a končil ve vzdálenosti 5 metrů za označníkem zastávky. Tím žalobce porušil § 27 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Dle odkazovaného ustanovení platí pro řidiče úplné omezení. Nerozhodovalo, zda žalobce s vozidlem na daném místě zastavil či „jen“ stál.

Posouzení věci

4. Žaloba není důvodná. Ze skutkových zjištění magistrátu nepochybně vyplynulo, že žalobce nedovoleně stál s vozidlem na zastávce autobusu. Tato zjištění mají dostatečnou oporu ve správním spisu a správní orgány je správně kvalifikovaly. Žalovaný se pak dostatečně vypořádal i různými verzemi skutkového děje, které žalobce postupně předložil.
5. V zásadě by bylo možné odkázat na odůvodnění napadených rozhodnutí magistrátu a žalovaného, neboť poskytují plnou odpověď na žalobní námítky. Přesto je nad rámec toho vhodné zdůraznit některé okolnosti a rozhodovací důvody:

Existence autobusové zastávky

6. Podle § 27 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu mimo jiné *nesmí řidič zastavit a stát u zastávky autobusu bez nástupního ostrůvku v úseku, který začíná dopravní značkou „Zastávka autobusu“ a končí ve vzdálenosti 5 m za označníkem zastávky*, a tam, kde taková dopravní značka není, ve vzdálenosti kratší než 30 m před a 5 m za označníkem zastávky.
7. Nedůvodná je námitka, že v souzené věci nebylo prokázáno, že vozidlo stálo u autobusové zastávky (resp. v prostoru, v němž je zakázáno zastavit a stát). Z fotografie vozu žalobce jasně plyne, že stál za dopravní značkou IJ 4c „Zastávka autobusu“ a před označníkem zastávky, který je na fotografii patrný v oblasti předních dveří autobusu stojícího v zastávce (srov. fotografii vlevo dole na čl. 4 správního spisu). Stál tedy v úseku vymezeném těmito značkami.
8. Výklad žalobce, že právě značka IJ 4c na fotografii by mohla být označníkem zastávky, je ve zjevném rozporu s jejím provedením v příloze č. 5 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích (označníky jsou značky IJ 4a a IJ 4b).
9. Bez ohledu na to, tvrzení žalobce odporuje již prosté lidské zkušenosti. Znamenalo by to totiž, že *záliv na vozovce stavebně upravený jako autobusový záliv včetně běžného vybavení autobusové zastávky, na kterém fakticky staví autobusy hromadné dopravy*, není chráněným prostorem autobusové zastávky. Zákaz zastavení a stání by se vztahoval pouze na šikmou část – nájezdový klín – zálivu na vozovce v úseku 5 metrů za značkou IJ 4c, a dále na úsek 30 metrů před značkou IJ 4c, tj. tu část Husovy ulice, kde je přechod pro chodce i zálivy upravené jako parkovací místa pro osobní automobily a oddělené stromy. Jinými slovy: to, co vypadá a je používáno jako autobusová zastávka, podle žalobce není autobusová zastávka, kdežto autobusovou zastávkou má být přechod pro chodce, parkovací místa a stromy mezi nimi, tedy prostor, který jako autobusová zastávka není upraven a nemůže tak být ani použit. Bez bližšího vysvětlení, proč by právě v Plzni v Husově ulici měla být doprava organizována zcela nesmyslným způsobem, je taková argumentace zjevně nedůvodná.

Zastavení a stání na autobusové zastávce

10. Nedůvodná je též argumentace zpochybňující, zda žalobce zastavil a stál na autobusové zastávce.
11. Ze správního spisu plyne, že strážníci městské policie našli žalobce, jak sedí na místě řidiče v nastartovaném vozidle stojícím v prostoru stavebně upraveném jako zastávka

Shodu s prvopisem potvrzuje J P.

autobusu v bezprostřední blízkosti plzeňského Centrálního autobusového nádraží. Ve vozidle původně seděl sám, po telefonickém hovoru k němu do vozu z druhé strany ulice (tj. od nádraží) přistoupila žena. Takto jej strážníci vyfotili, přičemž uvedli, že vozidlo nebylo označeno výstražným trojúhelníkem jako překážka provozu a nejevilo známky poruchy. Po provedení služebních úkonů strážníci „objeli kolečko“ a vozidlo žalobce již bylo pryč (č. l. 61, 62 správního spisu).

12. K tomu žalobce sám sdělil, že byl řidičem vozidla (č. l. 71 správního spisu, což je konsistentní s jeho vysvětlením na č. l. 16). Následně se nechal zastoupit společností Pomáháme a chráníme, s. r. o., IČ 243 17 594, za kterou v řízení postupně jednali P. K., Ing. J. K. a Ing. M. J. V průběhu nalézacího řízení o přestupku žalobce tvrdil, že byl nucen odstavit vozidlo kvůli poruše chlazení motoru, ze kterého se začalo kouřit. Odtah vozidla zajistil jako společenskou službu (tj. bez dokladu) kamarád, se kterým se žalobce již nekamarádí. V odvolání pak žalobce sdělil, že byl sice řidičem, ovšem pouze odstraňoval neoprávněně zaparkované vozidlo. Sám je nezaparkoval, což měla prokázat právě spolucestující žena (č. l. 71).
13. Skutková zjištění i obhajovací argumentaci žalobce hodnotily správní orgány srozumitelně, logicky a na věc přílehlavě. Žalovaný správně neuvěřil žalobci, že pouze odstraňoval protiprávně zaparkovaný vůz. Obsah spisu poskytuje bez důvodných pochyb oporu pro závěr, že žalobce jako řidič stál na zastávce autobusu a vyčkával na ženu, která později přistoupila. Její výslech byl tak nadbytečný [srov. nález sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004 (N 26/32 SbNU 239)]. Pro závěr o odpovědnosti žalobce za přestupek by stačilo již toto vyčkávání na zastávce jako forma udržování protiprávního stavu.
14. Srozumitelné a akceptovatelné jsou však i důvody, pro které žalovaný dospěl k závěru, že žalobce na zastávce zastavil. Někdo vozidlo na zastávce zastavit musel, vozidlo měl podle sdělení jeho provozovatele k dispozici právě žalobce a žalobce se k zastavení opětovně přihlásil. O zastavení vozu žalobcem tak není rozumných pochyb přesto, že původně sdělil nepravdivý důvod takového zastavení (porucha chlazení motoru). Právě jen tento důvod zastavení byl v řízení vyvrácen.
15. Žádnou jinou, rozumnou variantu skutkového děje, která by vysvětlovala všechny nepochybně zjištěné skutečnosti, žalobce ve správním řízení ani v řízení o žalobě nenabídl. Nemístný je přitom odkaz žalobce na rovnost zbraní podle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy. Žalobce rezignoval na osobní hájení svých práv v řízení před magistrátem, neúčastnil se výslechu svědků proti němu, kteří vyvrátili jeho obhajobu, a teprve podle výsledku řízení v odvolání uplatnil zcela jinou skutkovou verzi děje, která neměla oporu v žádném z dosud provedených důkazů. Žalobce tedy měl dostatečnou možnost obhajoby, včetně výslechu svědků ve svůj prospěch. Ty ovšem navrhl až v době, kdy byl skutkový stav bez důvodných pochyb a v nezbytném rozsahu zjištěn.
16. Nelze přitom ani přehlédnout, kdo ve prospěch žalobce ve správním řízení vystupoval. P. K., J. K. a M. J. jsou ve správním soudnictví osoby notoricky a nechvalně známé, a to nejen setrvalou obstrukční taktikou v přestupkových řízeních, ale též nepravdivými, kuriozními skutkovými verzemi děje (vozidla řídí mrtvé či umírající osoby, chybí dopravní značky, řidiči parkují protiprávně z důvodu stavu akutně ohrožujícího čistotu interiéru vozu aj.) či nedůvodně přepjatou argumentací (srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 2723/16 ze dne 27. 3. 2018 k tomu, že P. K. není srovnatelný s obhájci první generace Frakce rudé armády;

Shodu s prvopisem potvrzuje J P.

lze jen dodat i tito obhájci, např. O. S. a H. M., přistoupili ke svým kariérám diametrálně odlišným způsobem). Tež odstraňování protiprávně zaparkovaného automobilu se u Krajského soudu v Plzni neobjevuje poprvé (srov. rozsudek č. j. 17 A 201/2019-48 ze dne 31. 7. 2020).

Závěr

17. S ohledem na to není důvod pochybovat o tom, že ve věci žalobce nedošlo k výjimečně nešťastné shodě okolností spočívající v tom, že neznámá osoba zaparkovala na autobusové zastávce vůz jinak zapůjčený žalobci, žalobce jej přišel odvézt, do vozu nasedl sám, v tom jej našla hlídka městské policie, které nic z toho nesdělil, a teprve v průběhu řešení domnělého přestupku a po telefonátu dorazila od nádraží svědkyně, která ovšem od počátku mohla svědčit o tom, že žalobce vůz pouze odváží z místa jeho protiprávního stání.
18. Naopak šlo o okolnosti běžné: Žalobce stál na zastávce autobusu v provozuschopném vozidle, do kterého po telefonátu přistoupila žena přišedší od autobusového nádraží. Vypadá-li to tak, že žalobce přijel na zastávku autobusu, zde zastavil a na někoho čekal, vyzvedl ho a zase odjel, je tomu proto, že to tak ve skutečnosti i bylo.
19. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že nedošlo k vadám řízení před žalovaným a že jeho rozhodnutí je zákonné. Žalobu proto zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. února 2021

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J P.